

Gang efter Gang har „Søster“ sat sig ved hendes Seng og saa har hun fortalt:

Fader døde tidligt. Moder sad meget smaat i det med to Børn, min Broder og mig. Moder fortjente Føden til os ved at sy. Da jeg blev 14 Aar, kom jeg paa en Systue.

Der begyndte det. I Stedet for om Aftenen at gaa lige hjem, begyndte jeg at drive om paa Gaden.

Jeg vidste, at jeg var køn; det var tidt nok sagt mig. Men derfor behøvede jeg ikke at være en god Pige, derfor kunde jeg nok komme galt af Sted. Men det tænkte jeg ikke paa. Naar Herrerne tiltalte mig om Aftenen, troede jeg paa deres skønne Ord. Var jeg bare gaaet lige hjem, var alt dette aldrig sket!

Moder begyndte snart at ane noget. Jeg ser endnu hendes bekymrede Ansigt for mig, naar jeg kom hjem med en Løgn. Havde hun endda været vred og skældt ud, men hun var altid venlig, altfor god til mig.

En Gang hørte jeg Onkel sige til hende: „Hvis Nelly var min Tøs, saa...!“ Moder svarede blot ganske stille: „Det nytter ikke at slaa, Vilhelm. Det er ikke den rette Maade overfor Nelly. Haardhed gør hende Fortræd. Hun er kun tankeløs og letsindig, men ikke slet“.

Men var jeg ikke slet? Bedrog jeg ikke Mor hver eneste Dag. Prøvede jeg ikke at bilde hende ind, at vi havde saa travlt paa Systuen. Aa, kunde jeg blot nu en eneste Gang høre hendes kære Stemme; men hun er død nu, død af Sorg — over mig. Aa, er det ikke forfærdeligt, Søster!“

Og hun fortalte videre næste Gang: „Tilsidst maatte jeg bort fra Systuen, og saa blev det værre endnu med mig. Jeg gik ikke mere hjem til Mor om Aftenen. Jeg fik fine Klæder og var vigtig af dem. Naar jeg sad der og syede den ene elegante Dragt til andre efter den anden, tænkte jeg, hvorfor skulde jeg ikke ogsaa skaffe mig smukke Klæder. Jeg skaffede mig dem, men hvorledes?

Forfængelighed og Letsind greb mig. Og alligevel længtes jeg saadan efter Moder. Sent om Aftenen listede jeg ned i den mørke Gade, hvor hendes lille Hus laa. Jeg turde ikke komme i Gaden om Dagen af Skræk for, at Naboerne skulde faa Øje paa mig og skamme mig ud. Jeg saa Moder sidde derinde, bøjet over Sytøjet; blegt og bekymret var det kære Ansigt. Jeg turde ikke gaa ind. Aa, havde jeg blot gjort det; saa vilde jeg være falden hende om Halsen, have fortalt hende om al min Synd og bedt hende om Tilgivelse. Alt havde da været godt igen. Moder var saa god. Hun havde tilgivet mig det alt sammen af lutter Glæde over at faa sit Barn tilbage igen.

Nu er det for sent. —“

Tilsidst fortalte hun:

„En mørk Vinterdag gik jeg ud paa Kirkegaarden. Den iskolde Regn slog mig i Ansigtet. Jeg rystede af Kulde og Angest. Jeg havde bestemt at gøre et Løfte, men nu da det kom til Stykket turde jeg næppe. Dog jo, jeg mandede mig op, og ved min Moders Grav lovede jeg højtideligt at ville begynde et nyt Liv. Paa Tilbagevejen mødte jeg bekendte. De lo ad mig, skammede mig ud, da jeg ikke vilde gaa med